

MILAN DAJIN, GODINE U SENCI VINOVE LOZE

Pored toga što je bio psiholog, g Dajin je imao veliki broj interesovanja. Bio je veoma odan svojoj majci i do smrti je sa ljubavlju i brigom obilazio. Nakon što se zaposlio u domu zdravlja Dr Milutin Ivković počela je druga etapa njegovog života, prilično drugačija od prve. Za razliku od perioda Katela i perioda Zelenog telefona – potonji period je bio obeležen relativno mirnim i čak delom porodičnim životom (Milan nije verovao u instituciju braka ali je bio veoma predan u zajedničkom životu).

U ovom periodu on je dosta putovao, retko bio u Beogradu, zasadio je jednu veliku, još uvek živu veliku mediteransku baštu u kojoj smo, retko ali iskreno, uz cigaretu i čašicu vina (i kafu koju sam ja onda kao i sada rado pila) , razgovarali o predavanjima Baje Bajića, prvim danima Katedre, danima izgonstva iz struke...Ja sam bila prvi put u dragocenoj prilici da vidim intelektualca, istinskog intelektualca koji je istovremeno i vinogradar i kalemar i kuvar i baštovan.

A onda je došla bolest. Pristojan i tih čovek kakav je bio u zdravlju, takav je i u bolesti bio. Nije bilo nijedne medicinske sestre koja mu je dala inekciju a da joj se nije zahvalio. Ipak, nijedno svoje životno uverenje nikada nije prekršio. Umro je u bolnici, ljubazan tih, davajući čovek koji je mnoge obogatio svesrdnim bogatstvom svoje ličnosti.

Psiholog koji je bio jednako dobar u proceni ljudi kao i u kalemarenju – mene lično mnogo čemu je naučio. Nadasve me je naučio trivijalnosti materijalnog i značaju dubokih osećanja i istinskog obrazovanja. Duboko verujem i nikada neću prestati da se zalažem za formiranje sekcije Tele apel službi u Društvu psihologa Srbije. Verujem da će ono biti formirano kao što verujem da će na jednom od budućih Sabora psihologa Srbije biti sesija koja će početi snimkom Milanovog toplog glasa, iz onih davnih sedamdesetih.

Spomena Milačić.